

Dođu Yakası Hikayesi 2

– redfer · 19 Haziran 2025

doya doya onu seyrediyorum
yanına gitmiyorum
yanına gidersem
o beyaz büyü bozulacak diye korkuyorum
yanına gidersem
beni sıradan bir sevgili gibi görecek
öyle tanıyacak
öyle bilecek
öyle alışacak diyorum

konusurken kaşlarının çatılmasını
çeşmeden su içmesini
kız kardeşi leyla ile şakalaşmasını
saklandığım kuytudan seyrediyorum
o şen şakrak kahkahasını
uzaktan dinliyorum
kendimi saklayamayıp da
bende gülünce
elisa beni görüyor

o gülümseyiş hala yüzünde

bakışlarım kendi başına
bir insan oluyor
bakışlarıma söz geçiremiyorum
bakışlarım istedikleri gibi bakıyor
elisaya

elisa anlamıyor bakışlarımı
anlamaya çalışıyor
ama anlamıyor işte
belki konuşmak istiyor benimle
ama konuşmuyor
ben bu büyüünün bozulmasından korkuyorum
kaçıyorum elisadan

işte böyle
kara yazgımı değiştirecek sevgili
günler işte böyle geçiyor
elisa karım oluyor
elisa bir çocuk doğuruyor

çocuğun ay gibi bir yüzü vardı
gördüm
çocuğun kara saçları vardı
gördüm
aynı elisa gibi
çocuğun ışıltılı gözleri vardı
gördüm
çok güzel bir kızı olduğunu
gördüm
elisanın kucığında

kıskanmadım
ne onu, ne annesi elisayı
sevindim
çünkü elisanın yüzü gülüyordu
sevindim
elisanın kızının adını leyla koydum

gölüyordu
aynı elisa gibi

mutlu oldum
leylayı sevdim
leyla dillendi
leyla annesinin göğsünü emdi
kıskanmadım
leylaya sarıldı annesi
kıskanmadım
leyla yürüdü
öteki çocuklarımla oyunlar oynadı
kıskanmadım

elisa
leylayı beşikte unuttu
ben unutmadım
leylaya ninniler söyledim
leylaya dualar okudum
leylayı tehlikelerden, belalardan korudum
leylayı kendi canım bildim
leylayı kendi kızım bildim
leylayı çok sevdim
çünkü elisa da seviyordu
leylayı

ben mutluydum
çünkü leyla mutluydu
çünkü elisa mutluydu
hala o gülücük vardı yüzünde
hala o gamze vardı yüzünde
hala sağ yanağının üstünde
ben vardı

redfer